

Tisztelt Elnök Úr, Igazgató Úr, Hölgyeim és Uraim!

A magyar nemzet számára a küzdelem nem ért véget a II. világháború befejezésével. Megszállást megszállás követett, és mi szakadatlanul harcoltunk az idegen uralom, az élet minden területét megnyomorító kommunista diktatúra, a kitelepítések, a bebörtönzések, a kiszolgáltatottság, a félelem és a rettegés ellen.

Október 23-án '56 hőseire emlékezünk. A szocialistának nevezett pártállam magyarok millióinak életét törte derékba, és magyarok millióit kényszerítette a szovjet birodalom vasfüggönnyel őrzött börtönébe. Az embereknek elégük lett abból, hogy a kommunista diktatúra csak elvenni tudott. Elvette a szabad választás lehetőségét. Elvette házat, vagyonodat, múltadat, nemzeti ünnepeidet. Elvette a szüleidtől örökölt értékrendet, elvette még azt a földet és azt az illúziót is, amelyet ő maga adott neked.

Azok a fiatalok, akik 65 évvel ezelőtt az utcára mentek, hétköznapi fiatalok voltak. 1956 októbere hősiességet és önfeláldozást követelt, és ők gondolkodás nélkül az életüket áldozták a szabadságért és a függetlenségért.

A szabadságharc véres leverését követően 200 ezer magyar szabadságharcos menekült el. Közülük 3000-en Hollandiában telepedtek le és problémák nélkül beilleszkedtek a holland társadalomba. Sok „56-os” itt van ma is velünk. Egyikük személyes történetét hamarosan mi is meghallgathatjuk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

November 4-én a szovjet tankokkal együtt a kommunista diktatúra is több évtizedre visszatért Magyarországra. Forradalmunk ügye mégsem bukott el. Az még a romok alól is azt üzenete a világnak: van remény. Nem véletlen, hogy a dicsőséges magyar forradalom 12 napját 12 évente újabb és újabb felkelés követte. Mert ez a remény éppúgy ott munkált a '68-as prágai tavaszban, mint a lengyel Szolidaritás küzdelmeiben és végül Európa újraegyesítése előtt is megnyitotta az utat. Büszkéek lehetünk elődeinkre, büszkénk lehetünk hazánkra!

Dicsőség a bátraknak! Tisztelet a hősöknek!

Köszönöm a figyelmüket.